

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Tribunal Poenitentiae Sev Libri Dvo Prior De Poenitente Ut Reo Posterior De Confessario Ut Judice

Stoz, Matthäus

Anno M.DC.LXXXIX.

§. 1. Forma Absolutionis à peccatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37144

QUÆSTIO III. De Officio Confessarii.

78. Officium Confessarii universim loquendo est triplex. 1. Judicis. 2. Doctoris. & 3. Medici; ut *supr. à n. 13.* dictum est, quia tenetur de iis, quæ ad hoc sacramentale Judicium deducta sunt, sententiam dicere; pœnitentem si necesse sit, instruere, & apta contra spirituales ejus morbos remedia præscribere. Hic autem strictius sumimus pro illa tantum obligatione, quâ tenetur curare, ut Sacramentum valide & integrè administretur, quantum est tam ex parte absolventis, quàm ex parte absolvendi, & quoad Pœnitentiam seu satisfactionem imponendam. Tribus Articulis complectimur omnia.

ARTICULUS I.

De Officio Confessarii circa absolutionem.

Circa hanc multa occurrunt, quæ Confessarius ex Officio suo observare debet.

§. I.

Forma Absolutionis à peccatis.

79. Ad Formam Absolutionis sacramentalis requiruntur verba ore prolata; non quidem ex natura Sententiæ judicialis, cum hæc possit, imò etiam debeat scripto ferri; neque ex natura Sacramenti, cum Matrimonium possit etiam nutu fieri; sed ex sola voluntate Christi, per Ecclesiam declarata in Trid. *Sess. 14. cap. 3.* Debent autem verba esse talia, quæ significant 1. Remissionem peccatorum, &

quidem non tantum narrative velut interuentii faciunt, nec tantum deprecative, ut in Extrema Unctione fit; sed autoritative seu potestative, sicut sententia judicialis, 2. aliquo modo personam pœnitentis. & 3. personam absolventis; ne verbum absolutionis quoad alterutram vagetur in incertum. Cum ergo hæc omnia comprehendantur his duobus verbis: *Absolvo te,* tota quoque essentia Formæ pro Sacramento Pœnitentiæ necessariæ consistit in illis; ut colligitur ex Concil. Florent. in *Decreto de Sacram. Pœnit.* & ex Trid. *l. c.*

Sunt quidem verba hæc secundum se sumpta adhuc indifferentia ad significandam absolutionem à peccatis, censuris, vel aliis debitis & vinculis; & propterea aliqui apud Tan. *tom. 4. Disp. 6. q. 1. n. 39.* volunt, essentialiter requiri, ut dicatur: *Absolvo te à peccatis;* Sed communis & teste Tan. *l. c. n. 38.* satis certa DD. sententia negat, hanc additionem à peccatis esse essentialiter necessariam; quia etiam sine ea sufficienter verba determinantur partim per circumstantias, in quibus proferuntur, nimirum post præviam peccatorum confessionem; partim per ipsam proferentis Sacerdotis intentionem, per quam etiam in aliis Sacramentis tolli ultimatum debet indifferentia verborum Formæ. vide Dian. *p. 11. tr. 6. Res. 11.* Nihilominus tamen ex omnium sententia, ut Tan. ait, certum est, verba illa à peccatis saltem ex necessitate præcepti necessariò esse adhibenda; ita ut multi existiment, ea extra casum necessitatis omittere esse peccatum mortale, tum ob consuetudinem Ecclesiæ; tum ob aliquale periculum invaliditatis. Palao *de pœnit. Disp. un. q. 5. n. 3.* Sed Præpositus *de pœnit.*

nit. q. 6. dub. 1. n. 6. excusatà mortali. Invocatio autem Trinitatis potest juxta Val. & alios, sine omni peccato omitti, secluso scandalo & contemptu; sed Bonac. tom. 1. de Sacram. Pœnit. Disp. 5. q. 4. p. 1. n. 2. putat, id esse saltem veniale.

80. Quapropter Forma tam quoad valorem, quàm quoad licitum usum legitima est hæc: *Ego te absolvo à peccatis tuis in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti, Amen.* significatur autem hic per verbum *absolvo* formalis solutio, seu remissio peccati, hoc est gratia sanctificans, quæ, quantum est ex se, est, ut loquitur Dicast. de pœnit. Disp. 5. n. 99. formalissima remissio peccati; tollens illud actualiter, si addit, vel saltem virtualiter, si peccatum, quod commissum fuit, jam antè sit aliunde deletum. Sicut ergo cum dicimus: *absolvo, seu libero te à tenebris, à nigredine &c.* sensus est iste: *confero tibi lucem, albedinem &c. quæ ex se est formalis ablatio tenebrarum, nigredinis &c.* ita cum dicimus: *absolvo te à peccatis;* sensus est: *confero tibi gratiam sanctificantem, quæ ex se est formalis ablatio, solutio, seu remissio peccati.* Atque hinc patet, quòd hæc Forma Sacramentalis etiam tunc sit adhuc vera, cum quis confitetur tantùm peccata jam ante perfectam contritionem, vel per legitimam aliquam confessionem plenissimè quoad omnia vincula & obligationes absoluta. Vide Bonac. de Sacram. pœnit. Disp. 5. q. 4. p. 1. n. 9. Longè aliud est, cum quis absolvitur à vinculo corporali. Hujus enim formalis ablatio non est forma aliqua positiva, sicut in Sacramento Pœnitentiæ, sed est mera negatio & remotio, ergo si semel sit facta, non

R. P. Stoz. Trib. Pœnit. Lib. II.

potest absque prævia nova ligatione iterum, aut sæpius fieri.

81. Prædictæ Formæ Sacramentali solent præponi & postponi aliquæ preces. Et quidem ad ingressum pœnitentis in confessionale solent aliqui ita benedicere: *Dominus sit in corde tuo & in labiis tuis, ut ritè confitearis peccata tua, in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti, Amen.* Deinde post auditam confessionem, injunctamque pœnitentiam dicendæ sunt juxta Rituale Romanum seqq. preces.

Misereatur tui omnipotens DEUS, & dimissis peccatis tuis perducatur te ad vitam æternam.

Indulgentiam, absolutionem & remissionem peccatorum tuorum tribuat tibi omnipotens & misericors Dominus, Amen.

Dominus noster JESUS Christus te absolvat, & ego autoritate ipsius (addunt aliqui in signum humilis recognitionis) licet mihi indigno concessâ, absolvo te ab omni vinculo excommunicationis, suspensionis (quæ vox non dicitur, nisi pœnitens habeat aliquem ordinem ex majoribus) & interdicti, in quantum possum, & tu indiges: deinde ego te absolvo à peccatis tuis in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti, Amen.

Passio Domini nostri JESU Christi, & merita B. Mariæ semper Virginis & omnium Sanctorum, &

F

quid-

quidquid boni feceris, & mali susti-
nueris, sit tibi in remissionem pec-
catorum, augmentum gratiæ, &
præmium vitæ æternæ. Amen.

82. Verum hæc preces, etsi de Eccle-
siæ sanctæ more laudabiliter absolutioni
adjungantur, ad ipsius tamen Formæ ef-
ficientiam nequaquam spectant, neque ad
ipsius Sacramenti administrationem sunt
necessariæ, ut loquitur Trid. *cit. cap. 3.*
imò ne quidem ad integritatem Formæ
requiruntur. Tan. *l. c. n. 46.* sed possunt à
Confessario pro suo arbitrio sine omni
culpa omitti, maxime si rationabilis causa
suadeat; ut si pœnitens valde sepe confi-
teatur, vel confessionem faciat valde bre-
vem, vel valde multi confitentes adsint.
Dian. *p. 11. tr. 8. Res. 26. V. Nota hic.* vel
si post datam jam absolutionem incidat
pœnitenti adhuc al. quod peccatum mor-
tale, de quo se iterum accusat. In quibus
occasionibus sufficit, & etiam præstat
tantum dicere: *absolvo te à peccatis tuis in
nomine Patris &c.* vel si censura subest
(quam seculares plebei in Germania ra-
rissimè incurrunt, ut bene notat Gobat
tr. 7. n. 163.) *absolvo te à censuris & pecca-
tis &c.* imò urgente mortis articulo suffi-
cit solum dicere: *absolvo te;* quia etiam
per sola hæc verba aliquis & à censuris, &
à peccatis absolutus manet. Dian. *l. c.* &
quidem ab illis prius naturâ, quam ab istis;
modò Sacerdos utrumque intendat. Bo-
nac. *l. c. n. 10.* Illa tamen oratiuncula: *Pas-
sio Domini nostri &c.* non facilè est omit-
tenda, quia per eam omnia bona opera
pœnitentis elevantur probabiliter virtute
Sacramenti ad satisfaciendum ex opere
operato, Filliuc. *tr. 8. lib. 2. n. 47.* & sup-

plet defectum impositæ fortè nimis par-
væ pœnitentiæ. Dian. *l. c. & p. 3. tr. 4.*
Res. 97. Plura de hoc *infra à n. 115.* Reci-
tari autem potest, dum pœnitens ex con-
fessionali egreditur, maxime si plures ad-
sint, qui confiteri velint.

§. II.

Ritus Absolutionis.

83. Ritus, quo Absolutio Sacramen-
talis detur, non est certus præscriptus.
Servanda est ergo cujusque loci & Diæce-
sis consuetudo. Communiter in his par-
tibus solent Confessarii I. Formam Ab-
solutionis una cum orationibus antece-
dentibus & consequentibus dicere aperto
capite. Putat quidem Sà antiquus *V. Ab-
solutio n. 2.* id non decere, & esse contra
dignitatem, atque autoritatem Judicis;
sed cum id fiat in honorem Christi, tan-
quam principalis Judicis, cuius nomine
absolutio datur, meritiò Tan. *tom. 4.*
Disp. 6. q. 9. n. 4. & Laym. *l. 5. tr. 6. cap. 3.*
n. 8. docent, ubi uti receptum est, non
esse immutandum. II. solent manum
dexteram elevare nonnihil versùs pœni-
tentem, cum dicunt: *Indulgentiam, ab-
solutioem &c.* III. solent dexterâ si-
gnum Crucis in aëre formare, cum ef-
fentialia Formæ verba pronuntiant, & id
omittere cenlet Tan. *l. c. n. 2.* esse ve-
niale, contra alios. IV. Sacerdotes se-
culares solent esse induti superpelliceo &
stola, cum publicè in templo Confessio-
nes excipiunt. Sed hæc omnes ceremoniæ
possunt liberè sine peccato omitti, nisi
alicubi scandalum, vel speciale statutum
obeit. Bonac. *de pœnit. Disp. 5. q. 7. p. ult.*
n. 3. Unde etiam peccati non debet dam-
nari, qui tecto capite dat absolutio-
nem,